

muto výkladu nasvědčuje, že zákon, aby vyloučil veškeré pochybnosti, mluví o spolupůsobení »jakýmkoli způsobem«, kteréžto označení zahrnuje v sobě všechny možné formy vědomé pomoci neb účasti při padělání peněz, jimiž jest činnost padělatele ať jakkoli podporována. Poskytnuv proto padělatelům peněz svůj dům, aby tam výrobu peněz mohli nerušeně provádět, podporoval obžalovaný jejich činnost a spolupůsobil tak ve smyslu zákona při padělání peněz. Poučení, udělené předsedou porotcům, odpovídá proto zákonu, a lze o správnosti jeho tím méně pochybovati, kdyžť průvodními výsledky vyšlo na jevo, že obžalovaný kromě propůjčení místnosti k padělání peněz padělatele straval a jim byt poskytoval, a že dal zálohu na zaplacení stroje, k padělání peněz potřebného, podporovav takto zločinný podnik způsobem účinným a horlivým.

Důvod zmatečnosti čís. 8 Šu 344 tr. ř. není proto v probraném směru opodstatněn. Tím padá sama sebou výtká ad 1., zvláště když celkové vývody zmateční stížnosti vrcholí v námitce, že nesprávné právní poučení mělo prý v zápětí, že porotcům byla odňata možnost, žádati otázku novou, zejména otázku eventuální podle Šu 5 neb 6 zákona o padělání peněz. Neboť, nebylo-li zde vůbec skutkového a zákonného podkladu pro ony otázky eventuální (§ 320 tr. ř.), — jak porotní soud ostatně ohledně ostatních obžalovaných, žádavších eventuelní otázku podle Šu 5 zákona o padělání peněz, uznal, — nebylo ani zapotřebí, by předseda výslovně při svém resumé zdůrazňoval, že porotcové mohou žádati otázku zcela novou. Nehledě k tomu odpovídalo poučení předsedovo úplně ustanovení čtvrtého odstavce Šu 327 tr. ř., takže nemůže tvořiti vůbec důvodu pro zmateční stížnost, to tím méně, když v poučení, že porotcové mohou žádati změnu nebo doplnění otázek, jim daných, je pojmově zahrnuto, že smějí žádati po případě eventuální otázky nové. Nad to by bylo ještě podotknouti, že zmateční stížnost uplatňuje svou výtkou v pravdě neúplnost právního poučení, že totiž předseda opomenul porotcům připomenouti, že smějí kromě změny nebo doplnění otázek žádati též ještě eventuální otázky nové. Neúplnost poučení není však totožnou s jeho nesprávností, jež jedině podle zákona (čís. 8 Šu 344 tr. ř.) může založiti zmatečnost, poněvadž proto, že je neúplným, nemusí býti právní poučení ještě nesprávným.

Čís. 1773.

Pokud podnikatel staveb zodpovídá podle Šu 335 tr. zák. za opomenutí svého zástupce, jemuž svěřil samostatné provádění stavby.

(Rozh. ze dne 27. října 1924, Zm II 53/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Jaroslava J-a do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 21. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného Jaroslava J-a, napadající rozsudek z důvodů hmotněprávných — § 281 čís. 9 a) po případě § 10 — nelze odepřít oprávněnosti. Dle zjištění rozsudku pověřil stěžovatel J., když mu zadána byla městem Brnem stavba hlavní odpadní stoky na Žlutém kopci, dozorem nad touto stavbou obžalovaného G-a, jehož náležitá kvalifikace k takovému samostatnému dozoru jest ze všech stran uznána. Rozsudek sám připouští, že inž. J. jako větší podnikatel, mající současně více prací rozděláno, nemohl a také nemusil osobně na Žlutém kopci dohlížeti, ježto práce byla jednoduchá a měl tam v osobě G-ově kvalifikovaného dozorce. Přes to uznává rozsudek i obžalovaného J-a trestně odpovědným za nehodu, dne 14. listopadu 1922 nastavší, a shledává jeho vinu souhlasně s obžalobou v tom, že se nestaral o to, by stavební příkop byl řádně vypažen, a nepřidržel náležitě svých zřízenců, zejména G-a, k řádnému vypažení stoky. Názor ten odůvodňuje rozsudek jednak předpisem §u 1 nařízení ze dne 7. února 1907, čís. 24 ř. zák., předpisujícím vypažení stavebních příkopů, a závazkem, převzatým J-em podle §u 8 zvláštních podmínek pro stavbu po případě přestavbu odpadních stok v Brně, jednak zprávou živnostenského inspektorátu, že firma J. od léta 1920 až do úrazu již čtyřikráte musela býti upozorňována na nutnost řádného pažení, z čehož plyne, že vypažování tam vůbec bráno bylo na lehkou váhu. Než okolnosti ty nejsou za daných poměrů samy o sobě způsobily podkladem pro trestní odpovědnost stěžovatelovu. Rozsudek výslovně zjišťuje, že ani předpis §u 1 onoho nařízení, jež ostatně vydáno jest dle svého nadpisu pro stavby pozemní, a pro stavby, o jakou tuto jde, jen obdobně může přijíti v úvahu, ani závazek dle §u 8 zvláštních podmínek nemohly býti G-ovi neznámy. Že pak při jiných stavbách firma J-ova byla opět na nutnost řádného pažení živnostenským inspektorátem upozorňována, nemohlo býti pro stěžovatele zvláštním důvodem, aby k samostatnému vedení stavby úplně kvalifikovaného G-a k řádnému vypažování zvláště přidržel, když nevyplývá, za jakých poměrů stavebních k oněm připomínkám živnostenského inspektorátu došlo, rozsudek výslovně zjišťuje, že stavba, o niž šlo, prováděna byla v zemině skutečně pevné, a nijak nezjišťuje, že měl J. příčinu k pochybnostem, že se G. dopouští opomenutí, jež při jiných stavbách za poměrů snad zcela rozdílných zavedlo živnostenskému inspektorátu podnět k upozornění. Byl-li J., jak rozsudek výslovně zjišťuje, nejen oprávněn, nýbrž dle poměrů svého podniku přímo nucen, svěřiti samostatné vedení stavby k tomu kvalifikovanému zástupci, bylo by možno, ježto nedbalost ve výběru nepřichází v úvahu, činiti ho dle §u 335 tr. zák. trestně zodpovědným za opomenutí zástupce G-a a jeho následky jen tenkrát, kdyby zjištěny byly zvláštní okolnosti, které založily jeho povinnost, by též osobně do vedení stavby tímto zástupcem zasáhl, zde tedy se o provedení řádného vypažení postaral a k němu své zřízence, zejména G-a náležitě přidržel. Tak bylo by tomu, kdyby byl jakýmkoli způsobem nabyt vědomostí o tom, že G. sám pažení tak neprovádí, jak toho vyžadovala

komplikace, nastalá současným kladením vodovodu podle stoky odpadní. Že by trestní odpovědnost J-ova za nastalou nehodu mohla nastati též z jiných důvodů, pro porušení jeho povinností, vyplývajících z jeho poměru jako podnikatele stavby, tak, kdyby na příklad nebyl poskytl G-ovi potřebný materiál osobní nebo věcný, jenž by mu umožnil povinné řádné provedení prací, jest ovšem na snadě. Než ve směrech těch rozsudek otázkou viny J-ovy vůbec se nezabývá. Jelikož výrok, odsuzující na podkladě rozsudku, jest právně pochybeným a neudržitelným, Nejvyšší soud však neshledává v něm zjištěny skutečnosti, které by mu umožňovaly, ve věci samé konečně rozhodnouti, bylo rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 1774.

Zpronevěra zastavením svěřeného předmětu. Pro otázku kvalifikace jest rozhodnou cena předmětu a nikoliv výše zápůjčky, za níž byla svěřená věc dána v zástavu.

(Rozh. ze dne 27. října 1924, Zm II 272/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. dubna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje zmatky §u 281 čís. 9 a), 10 tr. ř., dovozujíc, že, jelikož stěžovatel svěřený mu stejnokroj toliko zastavil, tedy jej z dispozice vlastnickovy trvale neodňal, nedopustil se vůbec zpronevěry. Žádným způsobem nemůže však prý býti řeči o zločinu, nýbrž nanejvýše o přestupku zpronevěry, ježto majitel může sobě stejnokroj zaplacením zápůjčky 50 Kč, za níž byl dán v zástavu, vybaviti; jde proto jen o zpronevěru ve výši 50 Kč, ne celých 800 Kč jako ceny stejnokroje. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Přivlastnění svěřeného předmětu, pro něž byl stěžovatel odsouzen, záleží již v osobování si a výkonu vlastnických dispozicí svěřeným předmětem. Takovýmto jednáním jest i zastavení předmětu svěřeného osobě třetí, zejména, když sám obžalovaný se toho nedovolával, že byl v každé chvíli s to, dluh svůj zaplatiti a tím předmět zastavený vybaviti, a ani až do hlavního přelíčení, tedy téměř po dobu dvou let, tak neučinil. Je-li však odsouzení pro zpronevěru odůvodněno, nelze ani vadnou uznati kvalifikaci za zločin. Neboť zpronevěřeno nebylo 50 Kč, na stejnokroj vypůjčených, nýbrž celý svěřený stejnokroj v ceně, 200 Kč převyšující. A byť i snad poškozený měl možnost, zaplacením dluhu obžalovaného svoji věc zase sám si vybaviti, není k tomu nijak povinen, a okolnost ta přichází v úvahu jen s hlediska možnosti náhrady škody, která tvoří jen okolnost polehčující.